

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρευόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνηκὸς' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Τοῦ Γενάρ' εἰκοσιμία
καὶ σεισμῶν ἐπιδημία.

Χίλια κι' ἐνενήντα πέντε καὶ συγχρόνως ἑκατό,
τὸν Καρνάβαλο κι' ἐφέτος εὐελπὶς τὸν χαιρετῶ.

**Γιὰ τὸν Διάδοχο κι' ἐγὼ
ὀλίγα λόγια στιχουργῶ.**

Ἐσύ, ποῦ σ' ἀνεβάσαμε σὲ μιᾶς ιδέας θρόνο,
ἐκεῖ ποῦ πᾶς ὥρα καλὴ, λάμπε κι' ἀκτινοδόλει...
κι' ἂν σ' ἔστειλαν' στὴ Βουλγαριά, μὰ τοῦτο φθάνει μόνο
πῶς' πέρασες κι' ἐκύτταξες γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν Πόλι.

Πομπή τοῦ μεγάλου πατρὸς Καρνάβαλου.

Καλῶς' στὸν τὸν Καρνάβαλο,
τὸν πρῶτο Βασιληᾶ,
στῆς δόξης τὸ σαράβαλο,
στοῦ πλούτου τὴ φωλιά.

Καλῶς' στὸν τὸν λεβέννη μας,
καλῶς' στὸν τὸν ἀφέντη μας,
ὅπου κοντά του τρέχομε
σὲ κάθε μας ἀγῶνα,
καὶ πάντοτε τὸν ἔχομε
τιμὴ μας καὶ κορῶνα.

Καλῶς' στὸν μὲ παροξυσμούς,
μὲ τῆς Ζακύνθου τοὺς σεισμούς
καὶ τῆς Κεφαλλονιάς,
ποῦ σείνεται ντουνηῖς.

Τὸ κράτος τὸ σκασμένο
χορεύει τώρα πάλι
χορὸ δαιμονισμένο
καθὼς τὸν Πεντοζάλη.

Χορεύει πάλ' ἡ γῆ
ὡς εἶδος μπαλαρίνα,
καὶ μαίνεται ἐκλογὴ
κι' ὀρθόνονται Καζίνα.

Ἐγκέλαδος μυκᾶται
καὶ πέφτουν σπῆττα κάτω.

Τὸ κράτος τῶν Ρωμῶν τὸ ξεχαρβαλωμένο,
ποῦ προσκυνεῖ τὸ φέσι,
σοῦ φαίνεται σεισμὸς πῶς τὸ χει χαλ' ασμένο
κι' εἶν' ἔτοιμο νὰ πέσῃ.

Χερεύ' ἡ γῆ μας πάλι,
καὶ πτώσις ἀπειλεῖται
τοίχων ἐτοιμορρόπων.

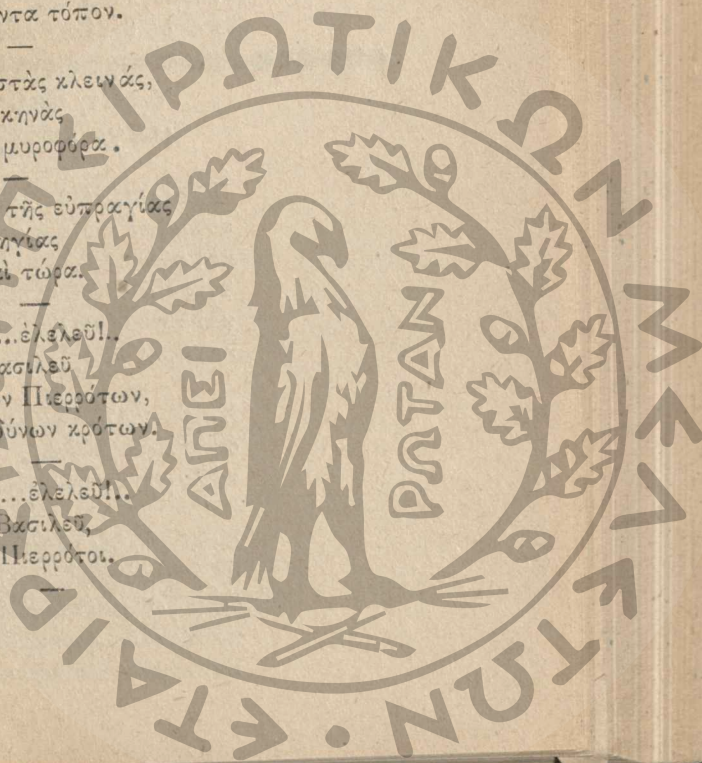
Κι' Ἀνόρθωσις μεγάλη
παντοῦ διαλαλεῖται
στὸν κλονισθέντα τόπον.

Καλῶς ἤλθες' στὰς κλεινάς,
ἐνῷ μέσα σὲ σκηναὶς
κλαίει πλάσις μυροφύρα.

Καὶ στὴν γῆν τῆς εὐπραγίας
ἐορτὴ σκηνοπηγίας
ἐορτάζεται καὶ τώρα.

Καλῶς ἤλθες... ἐλελεῦ!..
χαῖρε πάλι, Βασιλεῦ
τῆς χαρᾶς, τῶν Πιερότων,
καὶ τῶν ἀκινδύνων κρότων.

Καλῶς ἤλθες... ἐλελεῦ!..
σὲ δοξάζουν, Βασιλεῦ,
κουδουνάτοι Πιερότοι.

Σκαρπύνεται γιὰ σένα καινούριο Κομνητάτο,
τὸ πᾶν ἀνακυκᾶται,

Σε δοξάζουν και Ντοβλέτια,
και'σ'τά πέντε Βιλκέτια
περνοδίνει φαγοπότι.

Στάς κλεινός ιοστεφάνους
θαύμασε τραγούς έράνους
από νέους φιλανθρώπους.

Όλοι, Βασιληά χρυσέ,
δίνουν κ'χτι και γιά σέ
και γιά σεισμοπλήκτους τόπους.

Θυσιάζεται καθείς
πατριώτης αληθής,
και δέν φείδεται παρ'α
και γιά σέ τόν μασκαρά,
και γιά τούς σεισμοπαθείς.

Και τήν αναγκαστικήν τής Αποκρήας χαράν
έννοε' νά μ'ην αφήσει,
αλλά και τήν συμφοράν
προσπαθεί ν'άκουφισή.

Γιά Καρνάβαλο πληρόνει κι'εὐθυμος χειροκροτεῖ,
ὅμως τοῦ κινουῦν τόν οἶκτον
κι'οἱ τοσοῦτοι κοπετοὶ
τῶν ἀστέγων σεισμοπλήκτων.

Έχει μεγάλη φιλοτιμία
κι'ὅλο συντρέχει μέ προθυμία
τῶν Καρνάβαλων τῆς εὐωχίας
και τῶν ἀθλίων τῆς δυστυχίας.

Τοῦ λένε πλήρωσε, κι'αὐτός πληρόνει,
τοῦ λέν κακάρωσε, και κακαρόνει,
κι'ἀνοίγει πάντα τήν πορτοφόλα
σέ φόρους, στόλους, στρατούς, και σ'ὅλα.

Έχουν ἀγρίως οἱ κοπετοὶ
τόσων πεινῶντων, τόσων ἀστέγων,
και σὺ μ'ας ραίνεις μέ κομφετί,
σέ μασκαράδες καλά προλέγων.

Κόσμος γκρεμίζεται, κόσμος χαλιέται,
μὰ σὺ τὸ γλέντι δέν τὸ χαλάς,
κόσμος σ'ερείπια γυμνός κυλιέται,
και σὺ βαρέλεια κατρακυλᾷς.

Ἐρδὴ δευτέρᾳ μεγαλητέρα.

Ἐλεεῦ!.. ἐβίθα... χαῖρε,
εὐθυμίαν σ'ὅλους φέρε,
και φρενίτις εὐθυμίας
τούς Ρωμηούς νά δαιμονίσῃ,
και κανεῖς νά μ'η θρηνήσῃ
κατηφῆς Ἱερμίας.

Χαῖρε... θέλωντας και μὴ
ὁ καθεὶς ἀς εὐθυμῇ,
κι'ἀς μ'ην ἔχῃ και ψωμί.

Καλῶς ἤλθες νά γελάσῃς
μέ πομπάς και παρελάσεις
διαφόρων μασκαράδων,
παράλ'ήδων, φουκαράδων,
και λιγῶν και κοιλαράδων.

Νέους ὕμνους, Βασιληά,
τὸ Ρωμαῖκο σοῦ πλέκει,
και δικό σου τουμπέλεκι
γίνεται τρανῶν κοιλά.

Ἐκλογαῖς, συνδυασμοί,
χρωπὰ μηνύματα,
ἀπροσδόκητοι σεισμοί,
κι'ὅλο και κουνήματα.

Κέρνα μας, ἀφέντη, κέρνα,
κούνα μας κεφάλια, στέρνα,
κούνα τα νά κουνηθοῦμε,
κούνα μας νά κοιμηθοῦμε.

Στὴν μητέρα τὴν κλεινὴν
τὶ σεισμὸς αἰώνιος...
κάποτος πάλι τὴν κουνεῖ
δαίμων ὑποχθόνιος.

Τὴν κουνεῖ, κι'ἐκείνη λέει
τῶν Ἀνορθωτῶν τὰ κλέη.
Τὴν κουνεῖ τὴν κακομοῖρα
και τῆς σείνει τὸ μ'αλὸ,
κι'αὐτὴ βγάζει πακτωλὸ
ἀπ'τὰ σπλάχνα τῆς τὰ στείρα.

Τὴν κουνεῖ, κι'ἐκείνη πλέει
εἰς Ἀνορθωτῶν ἐλέη.
Τὴν κουνεῖ, κι'αὐτὴ μέ νάζια
θέλει τῶνα, θέλει τᾶλλο,
και μεταξὺ τὰ κι'ἀτλάζια,
κι'αὐτοκίνητο και μπάλο.

Τὴν κουνεῖ, κι'ἡ δόλια μάννα
πόθους ἔχει φιλογερούς,
και σέ τούτους τούς καιροὺς
μ'ας ζητεῖ κι'ἀεροπλάνα.

Τὴν κουνεῖ, κι'αὐτὴ χορεύει
μέ καινούρια γαῖτανακία,
κι'ὀλοένα ρεπανάκια
γιά τὴν ὄρεξιν γυρεύει.
Κάθε κούνημα ξανά
νέους πόθους τῆς γεννῆς,
κάθε κούνημα και μία
τῆς μητρὸς ἐπιθυμία.

Βγάζει νέα γιατροσόφια
κι'ἄλλη κοῦρα τώρα θέλει,
και σ'τῆς Βουλγαρίας τὴν Σόφια
τὸν Διάδοχό τῆς στέλλει.

Τώρα σὰν τρελλὴ γελά,
τώρα χαντακόνεται,
τώρα κατὰ γῆς κυλά,
τὼρ ἀνασηκόνεται.

Τὼρ ἀπὸ νέων ἀνταρτῶν κρεμεῖται σακαράκια,
τὼρ ἀπὸ τοῦ Λευτέρη τῆς τοῦ Κρητικοῦ τὴν βράκα.

Τώρα γυρεύει μὴ Βουλὴ
μ'ένα διπλὸ κοπάδι,
ποῦ νάχῃ μέσα και Πουλὴ,
ἀλλὰ και Χηνιάδη.

Γιά στρούγγαις σήμερα παληαῖς
δέν χάνει τὰ μ'αλὰ τῆς,
μήτε Κορδόνα, μήτ' Ἐλ'αῖς
δέν θέλει σύμβολά τῆς.

Τώρα ζωὴ, τώρα δουλειά,
τώρα Συντάγματα παληὰ
τὰ ρίχνει μέσ' στὸ κάρρο.

Τώρα θυμᾶται τὸ Γουδῆ,
τὼρ ἀνορθώσεις τραγουδεῖ
και τὸν κακὸ τῆς φλάρο.

Καλῶς ὤρισες στὴν γῆν
τῶν κλεινῶν ιοστεφάνων,
και τῶν διαρκῶν ἐράνων
τὴν ἀένανον πηγὴν.

Ἐρνος κοινός ἀπ'ὅλους
γιά στρατεύματα και στόλους,
ἐρνος και γι' Ἀγγλογάλλους
και γιά φόρους ἀμειλίκτους,
ἐρνος γιά Καρναβάλους,
ἐρνος γιά σεισμοπλήκτους.

Ἐρνος γιά τὴν κουζίνα
τῶν διαπρεπῶν γαστέρων,
ἐρνος γιά τὰ Καζίνα
λυτρωτῶν φιλελευθέρων.

Ἐρνον τὴν γῆν μας Μοῦσαι
χάριτες μουντζουροφόροι
πρὸς λίαν προσελθοῦσαι.

Και σπαρκατικῶς ἐθρήνει
τῶν χρυσῶν πηγῶν ἡ κόρη
μέ βουλιμιῶντων σμήνη.

Καλῶς ἤλθες λατρευτὴ
τῆς φυλῆς τῆς εὐκλεοῦς...
τώρα νέοι Βουλευταὶ
σμίγουν μέ τούς παλαιούς.

Στῶν καλῶν τὴ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτῆρι,
γεια μας, ζήτω μας, ἀδρέφι.

Κι'ὁ λαὸς ὁ γκαμηλιάρης
και κυρίαρχος σαλιάρης
δὲς του και βαρεῖ τὸ ντέφι.

Χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ,
γεια σου, μάννα τοῦ χρυσοῦ.
Τὶ σωτῆρες βρέμονται,
τὶ μαστάρια κρέμονται.

Τὶ τρανὰ προγράμματα
πλημμυροῦν και πάλι...
τὶ καλά, τὶ πράγματα,
ποῦ σοῦ φέρνουν ζάλη.

Όλοι θέλουν και καλά
νέα τρόπαια νά στήσουν,
και μέ τὸν Κορομηλᾶ
βάλθηκαν νά σέ πλουτίσουν.

Χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ,
γεια σου, μάννα τοῦ χρυσοῦ.
Ἡ φτωχὴ μας ἡ μαριόλα
στο χρυσάφι δούτησε,
εἶχεν κιόλα, ἐρῆκεν κιόλα,
και μυριοπλούτισε.

Πῆδ' ἀκόμη πρὸ ψηλά,
ξακουσμένη Μανταφύρα,
κι'ὅλοι σῶνει και καλά
θέλουν νά σέ σώσουν τώρα.

Τέτοιο ζῆλο, τέτοια λύσσα δέν τὴν εἶχανε ποτέ,
και τούς ἔπιασε πρεμοῦρα
νά γενοῦν ἀνορθωταὶ
στὴ δική σου τὴν καμποῦρα.

Προσφώνησις τριττῇ ἐυλίνου ψωρίτη.

Καλῶς ὤρισες, τρελλέ μου,
καλῶς ὤρισες, καλέ μου,
και Ρωμῆ Καρνάβαλέ μου.

Ἀκουσε κλαυθμούς πεινῶντων
και βροντοφωνήματα...
Ἐγκέλαδων κι'ἐλλοχόντων
μ'ας κουνῶν κουνήματα.

Ἐθῆσες ὀλοταχῶς
μέσ' στὸν τόπο, ποῦ κουνεῖται,
κι'ὀλοένα μοναχός
γιά κουνήματα παινέεται.

Μὰ μέσα σ'τὰ κουνήματα τῆς γῆς, ὅπου γεραίρεις,
σεινάμενος κουνάμενος προβάλλει κι'ὁ Λευτέρης.

Τὴν κλασική του τὴν πυγμὴ κουνεῖ κι' αὐτὸς γιὰ χάρι,
κι' ἡ μάχνη σὰς τὶ κούναγε σὲ μερικοὺς φωνάζει.

Μὲ τῆς πυγμῆς τὸ κούνημα τρομάζει τὸν ντουνιᾶ
καὶ καταστέλλει τρομερὸς ἐχθρῶν παροξυσμούς,
κι' ὁ Ρέπουλης στὴ Ζάκυνθο καὶ στὴν Κεφαλλονιά
πηγαίνει μὲ τὴν Δόξα μας νὰ παύσῃ τοὺς σεισμούς.

Καὶ τρέχουνε, στὸν Ρέπουλη καὶ ξεφωνίζουν ὅλοι:
ἀνόρθωσε τὰ σπῆτια μας καὶ σῶσε μας, Μανώλη,
ἀπὸ λιμούς, ἀπὸ σεισμούς,
καὶ τὸς καταποντισμούς.

Ὡ Καρνάβαλε, προχώρει, κι' ἄς σιγήσουν κοπετοί,
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ...
ράνε μας μὲ κομφετί,
Βασιλεῖ χαρτολέμων,
ποῦ δὲν σκιάζουνε τὸν Αἴμον.

Ὁ Καρνάβαλος περνᾷ,
σκόνη γίνεται,
ὁ Καρνάβαλος κερνᾷ,
ὅλοι πίνετε.

Βάρδα' μπρὸς γιὰ νὰ περάσῃ,
στὴν πρωτεύουσα νὰ μπῇ,
κι' ἐν ὀργάνοις καὶ πομπῇ
μεγαλοπρεπῶς νὰ δράσῃ.

Καλῶς ἤλθε ἐν χαρᾷ
στὴν μητέρα τοῦ χοροῦ,
καλῶς ἤλθε, μασκαρᾷ,
στὴν κυρίαν μασκαροῦ.

Ἄλλ' ὅμως κι' ὁ χορὸς αὐτὸς τῶν Ἀνιάτων
ἦτο πραγματικῶς ἐκ τῶν ὠραιότατων.
Καί' στοὺς ἀπηλπισμένους ἐκ πάσης ἀναρρώσεως
εἶδα κι' ἀνορθωτάς,
κι' εἶπα σὰν φαφλατάς:
ἀνίατον τὸ πάθος αὐτῆς τῆς Ἀνορθώσεως.

Γι' αὐτὴν συναλαλάζουν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
γι' αὐτὴν τὴν Λεονώρα
μέσα σὲ κούναις τώρα
κουνιῶνται κουνενέδες.

Γι' αὐτὴν τρανὸ τροπάρι,
γι' αὐτὴν φρενιάζουν ρήτορες,
γι' αὐτὴν κουτσοὶ γαιδάροι
μᾶς ἔρχοντ' ἐπιβήτορες.

Ἀνόρθωσις βοᾷ Στρατός, Ἀνόρθωσις καὶ Στόλος,
κι' Ἀνορθωτῆτις τοὺς Ρωμηοὺς κτυπᾷ κεραυνοβόλος,
Κι' ὁ Θεοτόκης ἄλλαξε, δὲν εἶναι σὰν καὶ πρῶτα,
ντόλτσε φᾶρ νιέντε, ξάπλωμα, κι' ὅλο ζωὴ καὶ κότα.

Ἀνόρθωσις προσέβαλε καὶ τοῦτον τελευταίως,
καὶ πρὸς κατάπληξιν πολλῶν
καὶ σεισμοπλήκτων κεφαλῶν
ὠρθώθη σὰν Ἀνταῖος.

Ἄφησε καὶ τοὺς Δουκάδες,
τοὺς Κορφοὺς, τῆς Σπινιάδες,
καὶ τὴν Ρόπα καὶ τὰ λάδια.

Καὶ τὸν τρέχοντα τὸν μῆνα
ἦλθε μέσα στὴν Ἀθήνα
νὰ μαζώξῃ τὰ κοπάδια.

Ἦλθε πάλι δυνατὸς
μέσ' στὴ στρογγυλὰ, μέσ' στὴ στάνη,
κι' ἀπεφάσισε κι' αὐτὸς
τὸν Ἀνορθωτὴ νὰ κἀνῃ.

Τὸν ἐμάγευσε καὶ τοῦτον ἡ περικαλλὴς ἐκείνη,
καὶ τῆς ρίχνεται κοντά,
κι' ἔχει μέσα του σεβντᾶ
καὶ νεανικὸ γλαγκίνι.

Στὴν Ἀνόρθωσι κι' ὁ Τζώρτζης ἄρχισε νὰ κἀνῃ χάδια,
σήκωσε πυγμὴ κι' ὁ Τζώρτζης, στιβαρὸ μᾶς δείχνει χέρι,
καὶ τοὺς φίλους βεβαιώνει πῶς παραιτήσε τὰ λάδια,
κι' ἦλθε γιὰ νὰ βγάλῃ λάδι τοῦ Μεσσία τοῦ Λευτέρη,
κι' ὁ Λευτέρης ἐλευθέρως σὰν καὶ πρὶν δὲν θ' ἄλωνιζῃ
κι' Ἀνορθώσεις μοναχὸς του δὲν θὰ συχνοκοπανίζῃ.

Ὡ! τῆς πάλης τῶν γιγάντων! ὦ! τοῦ νέου ξαφνικοῦ...
κόντρα κι' ἡ πυγμὴ τοῦ Τζώρτζη στὴν πυγμὴ τοῦ Κρητικοῦ,
κι' ἐπαγγέλλεται κι' ὁ Τζώρτζης πῶς θὰ κλείσῃ τὰ Καζίνα
καὶ θὰ κἀνῃ τοῦ Λευτέρη τὴν Ἀνόρθωσι τζορτζίνα.

Ὅμως κι' ὁ ρεπουμπλικάνος ἔτσι δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ,
θὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μαλλιά,
θὰ τοῦ βάλῃ τὰ γαλιὰ,
θὰ τὸν κἀνῃ στοκοφίσι.

Ὡ γιγαντιαία πάλη
κράτους ἀνορθωτικοῦ...
κόντρα κι' ἡ πυγμὴ τοῦ Ράλλη
στὴν πυγμὴ τοῦ Κρητικοῦ.

Βρόντοι, βρυγμοί,
κι' ἀμὴν ἀμὴν,
καὶ στὴν πυγμὴν
κόντρα πυγμῇ.

Καὶ θὰ βλέπουν μετ' ὀλίγον κεχηνότες ἐκλογεῖς
Ἀνορθώσεις διαφοροὺς καὶ πυγμαῖς λογῆς λογῆς,
καὶ κανέναν δὲν θὰ ξέρῃ ποῖα νὰ δράξῃ, ποῖα ν' ἀφήσῃ,
καὶ ποῖα πρῶτη νὰ ψηφίσῃ.

Δῶσε, Καρνάβαλέ μου, στοὺς λιποσάρκους πάχος,
κι' ἐν μέσῳ τῶν βρυγμῶν
χαιρετῆσε πυγμαχὸς
τὸ κράτος τῶν πυγμῶν.

Κι' ὅλας τὰς Ἀνορθώσεις τραγουδῆσε καὶ σύ,
καὶ βάλε τῆς στοῦ ξύδι καὶ κόψε τῆς τοῦρσί.

Ὅποια νέα πάλη
φυλῆς μεγαλοφώνου...
καλῶς μᾶς ἤλθε πάλι...
ἐδίβα... καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νὰ τῆς Παναγοθήκης λαμπρὸν Ἡμερολόγιον
μὲ γλαφυρὰς εἰκόνες καὶ μ' ἕνα κι' ἄλλον λόγιον.

Ὡραῖον κι' ἡ Φιλόκαλος ἐβγάλε Πηνελόπειν,
ὅπου τὸ βλέπεις καὶ θαρρεῖς πῶς βγήκε στὴν Εὐρώπην.